

Warszawa, 11 sierpnia 2006 r.

Minister Pracy i Polityki Społecznej

DUS/07/512/MK/06

KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE

wpłynęło dn. 16.08.2006

nr. 4370 podpis

SEKRETARIAT 18.08.06
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 18.08.06 zat.
nr. 172 podpis Kras

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Stawomir Jankowski Marszałek

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Ryszarda Góreckiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, nadesłane przy piśmie Pana Marszałka, datowanym 2 sierpnia 2006 r. (znak: BPS/DSK – 043 – 489/06), uprzejmie informuję, co następuje.

Prawo do emerytury lub renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje z tytułu podlegania polskim ubezpieczeniom społecznym. W świetle obowiązującego prawa, przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uwzględnia się okresy pracy przebyte za granicą wówczas, gdy pomiędzy Polską, a państwem wykonywania pracy została zawarta umowa międzynarodowa w sprawie zabezpieczenia społecznego lub gdy przewidują to polskie przepisy wewnętrzne.

Warunki nabywania prawa do świadczeń, zasady ustalania ich wysokości, przyznawania oraz wypłaty są uregulowane ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353).

Zgodnie z art. 8 w/w ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz przy obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy ubezpieczenia za granicą, jeżeli tak stanowią umowy międzynarodowe zawarte przez Polskę.

Z kolei, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 9 w/w ustawy, okresem składkowym jest okres zatrudnienia za granicą osób, które w tym czasie nie były obywatelami polskimi, jeżeli osoby

te powróciły do kraju po dniu 22 lipca 1944 r. i zostały uznane za repatriantów. W przypadku repatrianta nie ma znaczenia, czy pracował w kraju, z którym Polska zawarła stosowną umowę międzynarodową. Decydujące znaczenie ma to, czy osoba wnioskująca o uwzględnienie okresu zatrudnienia za granicą przy ustalaniu prawa do polskiej emerytury posiada status repatrianta.

Nie znajduje merytorycznego uzasadnienia postulat zmiany przepisów w kierunku uwzględniania cudzoziemcom ubiegającym się o polską emeryturę także okresów pracy w państwach, z którymi Polska nie jest związana umową w dziedzinie ubezpieczeń społecznych. Zaliczanie takich okresów oznaczałoby, że Fundusz Ubezpieczeń Społecznych i polski budżet finansowałby świadczenia emerytalno – rentowe z tytułu opłacania składek do systemu ubezpieczeń w innym państwie.

Jednocześnie chciałbym poinformować, że ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przewiduje możliwość przyznania emerytury także wówczas, gdy kobieta pracowała w Polsce krócej niż 20 lat, a mężczyzna krócej niż 25 lat.

Zgodnie z art. 28 w/w ustawy osoby, które urodziły się przed dniem 1 stycznia 1949 r. mają prawo do emerytury, jeżeli:

- osiągnęły wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn, oraz
- mają staż ubezpieczeniowy wynoszący co najmniej 15 lat dla kobiet i co najmniej 20 lat dla mężczyzn.

Jeszcze łagodniejsze warunki, których spełnienie uprawnia do emerytury, określono dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. Zgodnie z art. 24 w/w ustawy, osoby te mają prawo do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek emerytalny (60 lat – kobieta i 65 lat – mężczyzna) i udowodniły jakikolwiek okres opłacania składek na polskie ubezpieczenie społeczne.

Osiągnięcie pełnego stażu ubezpieczeniowego (tj. 20 lat – kobieta i 25 lat – mężczyzna) ma znaczenie tylko wtedy, jeżeli po obliczeniu emerytury okaże się, że jest ona niższa niż obowiązująca wysokość minimalna. Prawo do podwyższenia emerytury do wysokości minimalnej mają bowiem tylko ci emeryci, którzy udowodnili pełny staż ubezpieczeniowy wymagany do emerytury.

Z poważaniem

MINISTER

z up.

Romuald Poliški
Romuald Poliški
PODSEKRETARZ STANU